

Заходить сонце

Микола Вінграновський

Заходить сонце. Сніг іде,
І серце на ніч місце мостить,
І на ніч сон йому іде
Через мости та через мости.

Лягають спати горобці
Із горобчихами та дітьми,
Вухами вкутались зайці,
Нема і їм де сну подіти.

Дрімає вітру срібна дуда,
І дика груша в сні дичить.
Лиш не ляга моя прибуду,
Лиманом з поля ідучи.

Вона не ляже, не приляже,
Оця прибудонька моя:
Свій босий слід снігами в'яже
І в шиби голову схиля.

Її ніхто не бачить в очі,
Їй сніг невидимість жене,
А змерзлі сльози опівночі
Лице ховають крижане.

В Холодній Балці, в білій піні
Вона іде й співа з ночей.
Намерзло льоду в її пісні
І снігу в пісні — до плечей!

Наморосило в ній туманів,
І самота-одина
У ній одніє й на світанні,
І тільки щастя їй нема...

В Холодній Балці сон-незбуда
Усе на світі оточив...

Лиш не ляга моя приблуда,
З лиману в поле ідучи.